

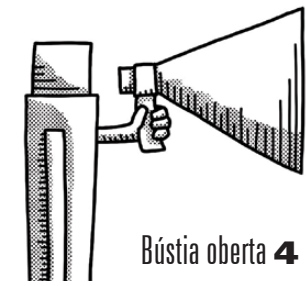

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 417 | abril 2023

FELIÇ SANT JORDI

Bústia oberta **4**

Històries de la vila **12** - COMESTIBLES I ULTRAMARINOS...
Joan Muray

Parlem de llibres - **19**
Feudals, Castellet no s'enfonsa
Pere Martí i Bertran

Anècdotes històriques - **23**
EL CAFÈ
Albert Vidal

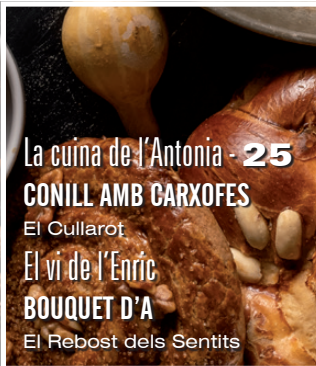
Farmàcies de guardia **5**

Fem poble - **14**
PRESENCIES
Núria Fusellas i Santi Duran

Veus - **20**
SANT JORDI
Joana Bofarull Cervera

La cuina de l'Antonia - **25**
CONILL AMB CARXOFES
El Cullarot
El vi de l'Enric
BOUQUET D'A
El Rebot dels Sentits

Vivències - **6**
OBSERVADORS DE LA VIDA DELS ALTRES
Pep Parés

Fem poble - **16**
XAVI PUK
Santi Duran

Cròniques d'ultramar - **21**
EL TAJ MAHAL A LA LLUM DE LA LLUNA
Joan Muray

Espai poètic - **26**
Convit monosil·làbic
Enric Badal

Teatre Capital **27**
Jordina'2023: sa gust!
Rosa M. Isart

Gent amb gent, converses
8 ALBERT ARGUDO LLORET

Som - **18**
CONFIA EN EL TEU JO DEL FUTUR **18**
Dr. Oriol Lugo

Opinió - **22**
MOCIÓ DE CENSURA O QUÈ?
Joan Camps Ortiz

Corresponsal del Brasil
28 - XX ANYS
Joan Maresma

Passatemps
8 diferències - **29**
Santi Duran

Activitats - **31**
GENT DEL MASNOU

Revista mensual de Gent del Masnou, associació civico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció Joan Camps Ortiz, Joan Casals, Santi Duran, Joan Muray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada Estudi Santielena

Disseny i maquetació Estudi Santielena

Publicitat Santi 699 775 558

Imprimeix Comgrafic

Tiratge 2.500 exemplars

Edita Gent del Masnou

Dipòsit legal B. 29.758-87
GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9 - 08320 El Masnou
T. 931 268 220
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

• L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

• El repartiment d'aquesta revista als socis es fa amb el suport de

Fe d'errors: A la darrera edició d'aquesta revista, es va publicar el nom de Joan Cassi amb una sola s. Volem demanar disculpes a tots els nostres lectors i col·laboradors i treballarem perquè no torni a ocórrer errades. Gràcies per la comprensió.

Editorial

ABRIL

Senyor Sant Jordi, Patró,
...salva la parla de la gent catalana!

Un refrany diu **"l'abril té cara d'abat i urpes de gat"** i ens adverteix que no hem pas de fiar-nos del clima benigne d'aquest mes. La pagesia confiava molt en la saviesa de les dites tradicionals relatives al clima, mentre que actualment, pragmàtics com som, ens acollim a les ajudes públiques i a les indemnitzacions de les asseguradores davant dels estralls de les glaçades, sequeres i inundacions, moltes de les quals són provocades pel canvi climàtic. A les societats urbanes ens amoïna més saber de l'escassetat de l'aigua, de si nevarà o no per anar a esquiar o si farà bo per les vacances de Setmana Santa. Tot i així celebrarem que ens arribin les pluges per apaivagar la sequera que patim.

Aquest abril gaudirem de la diada de Sant Jordi, festa singular de la nostra nació. Llibres i roses per celebrar la cultura i el nostre particular dia dels enamorats. Tot seguit una altra festa, aquesta més religiosa, la de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya i el dia de l'onomàstica d'infininitat de catalanes.

En els darrers dies **no afluïxen les males notícies** provocades per la mala gestió de certs polítics i especuladors, aquest cop bancaris: L'increment desbocat dels preus de la cistella de la compra, la guerra d'Ucraïna que no dona treva, la **fallida de bancs**, com el Silicon Valley i altres dos americans, del Credit Suisse i el seu posterior rescat, amb les conseqüents caigudes de la borsa i el greu risc d'una nova crisi financera a Europa. Pagnen els plats trencats els més desfavorits del sistema.

Com a bona notícia, **celebrem l'ordre de detenció de Putin per part de la Cort Penal Internacional**, per a ser jutjat per crims de guerra de deportació il·legal d'infants de les zones ocupades d'Ucraïna a Rússia. Éssent realistes, creiem que aquesta notícia no tindrà una ràpida conseqüència, pel poder del nou tsar rus i el seu aliat Xi Jinping, no com va passar amb les detencions i el judici d'alguns dirigents africans o dels Balcans.

Gaudiu d'un bon abril! Us esperem a l'Assemblea de socis d'enguany. ✨

El President

La FruïTa us desitja un bon Sant Jordi

Mestres Villà 115 - el Masnou
935 403 474 - 618 763 529

Vols rebre la revista a casa
fes-te soci de
GENT DEL MASNOU
gentdelmasnou@gmail.com

Pintor Fontseré Pintors s.l.
657 88 92 14

Bústia oberta

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. **Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes.** Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

TAN CLAR COM L'AIGUA

Si no hagués estat per un company que m'ho va comentar no tenia ni idea de la qüestió.

Ja fa molts anys que se'n parla, jo diria que està en l'ADN de la humanitat: només ens recordem de Sta. Bàrbara quan trona però em sembla que si no intentem de solucionar aquest problema aviat, francament, ho tenim bastant malament. Aigua, aigua, aigua, quina paraula tan maca, tan simple, tan important i vital i tanmateix tan banal que fins i tot hi ha qui es permet frivoltzar i especular.

Em pregunto com és que al Masnou se'n llença com si de claveguera es tractés? –Tenim mines, deus i pous

que hem maltractat, arraconat i abandonat—. Com és que podent-t'ho controlar, aprofitar, abaratar i organitzar ens permetem prorrogar el contracte de l'aigua com a municipi, per "d'aquí tres anys ja en tornarem a parlar"? Com és possible que més de 140 pobles de Catalunya ja es distribuixin, es controlin es beneficiïn de la seva aigua i el nostre poble sembla que tingui mandra de posar-hi fil a l'agulla? Com és que jo, sent vilatà d'aquest municipi, ningú, ni dreta ni esquerra, ni blanc ni negre, me n'ha dit res, ni m'han demanat opinió sobre un problema que és vitat per la meua vida? Què passa, què collons passa? A què estem jugant? Que tinguem una quantitat de voreres

malmeses i impracticables, que tinguem façanes atiborrades de cablejat inoperant i absurd amb instal·lacions i pals al mig del pas o obstacles que ningú s'atreveix a solucionar, que no pugui anar segur per un carril de bicicleta a tot el poble, des de baix a dalt, que l'encestral Camí del Mig hagi estat segregat, tallat i esborrat i que de tot això, i moltes més coses, ningú però ningú me'n pugui donar raó, ho puc aguantar... però l'assumpte de l'aigua, que la necessito per viure, això, ja és un tema de primera divisió. Deixem tots plegats de fer el pallsa i posem-nos a treballar, sisplau. Atentament

Lluís Valls Mari

Farmacèutics del Masnou

365 dies al seu servei

El servei de guàrdia de les Oficines de Farmàcia del Masnou serà de 08 a 24 hores

Abril 2023		
1	dissabte	Fàbregas
2	diumenge	Fàbregas
3	dilluns	Domínguez
4	dimarts	Aymar
5	dimecres	Ocata
6	dijous	Viamar
7	divendres	Viamar
8	dissabte	Viamar
9	diumenge	Viamar
10	dilluns	Viamar
11	dimarts	Ocata
12	dimecres	Riera
13	dijous	Fàbregas
14	divendres	Aymar
15	dissabte	Domínguez

Abril 2023		
16	diumenge	Domínguez
17	dilluns	Ocata
18	dimarts	Riera
19	dimecres	Fàbregas
20	dijous	Viamar
21	divendres	Domínguez
22	dissabte	Aymar
23	diumenge	Aymar
24	dilluns	Riera
25	dimarts	Fàbregas
26	dimecres	Viamar
27	dijous	Domínguez
28	divendres	Aymar
29	dissabte	Ocata
30	diumenge	Ocata

Maig 2023		
1	dilluns	Aymar
2	dimarts	Viamar
3	dimecres	Domínguez
4	dijous	Fàbregas
5	divendres	Ocata
6	dissabte	Riera
7	diumenge	Riera
8	dilluns	Viamar

Horaris de les farmàcies del Masnou

	telèfon	de dilluns a divendres	dissabte
AYMAR - Almería 14	93 555 03 81	de 9 a 21 h	de 9 a 14 h
DOMÍNGUEZ - Enamorats 2	93 540 98 52	de 8 a 20.30 h	de 9 a 13.30 h
FÀBREGAS - Navarra 68	93 555 19 79	de 9 a 13 i 16.30 a 20 h	de 9.30 a 13 h
OCATA - JF Kennedy 5	93 555 33 08	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
RIERA - Josep Llimona 22	93 555 08 55	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
VIAMAR - Prat de la Riva 23	93 555 04 03	de 9 a 20.30 h	de 9 a 14 h

Dimecres 19 d'abril a les 19h
2a planta de can Malet
 el Masnou 2023

Presentació del llibre
 de Jordi Magrià "BicMan"

La força de la gent

assemblea
El Masnou

El casal de
Blanc de guix

L'ATELIER
 art ple d'estiu

del 26 de juny
 al 28 de juliol
 només 25 places

www.blancdeguix.com

@blancdeguix
 T.654330889

OBSERVADORS DE LA VIDA DELS ALTRES

Pep Parés

La porteta rovellada enceta un soroll tan bon punt la toques. Les frontisses, resseques de rovell, xisclen com si arrenqués la millor alarma. És l'entrada de servei d'una gran finca mig abandonada que, com tantes altres, ens parla del que fou i, ara, en cada racó s'hi veu la intensitat destructora del temps, que capgira la duresa i la fragilitat de les coses i aconseguix, ai las, que una planta esquerdi una paret gruixuda, dia rere dia, només perquè vol créixer i la vida empeny.

Un gat clapejat de negre, blanc i color whisky ens mira de reüll des de la fredor del felí. Després de pensar-s'ho, s'enfila a un arbre amb elegància, com si ni el toqués, i es planta d'espectador silent dels nostres passos.

Una barana d'obra, que dona a un nivell més baix de jardí, queda mig tapada per les plantes que s'entrelliguen als barrots de ciment de corbes uniformes, com un intent d'ocultar la mà de l'home i dir-nos que la naturalesa, al final, sempre s'imposa si ningú la trava. Una espessa estora de pinassa s'ha ensenyorit del terra i ningú recorda ja el verd intens d'herba ben segada dels temps d'esplendor.

La casa dels masovers és petita, vella i tronada, arrapada a l'edifici principal per enfortir-lo o per buscar-hi aixopluc, ves a saber. Hi deu haver una porta interior que comunica les dues estàncies, els dos mons que es necessiten mútuament: servir i ser servit; la vida per als altres i els altres. Ens hi acostem.

La porta mig oberta ens permet cridar algú sense trucar. Ara s'obre de bat a bat i hi apareix l'home que ens espera. Sembla que pugui aturar el fred amb moltes capes de roba al damunt. Descriure l'interior de la casa és com descriure el jardí: un llit desfet, que és l'últim refugi on arraulir-se de dia i de nit; una calaixera amb un orinal al damunt, papers i roba per terra, llum de bombeta pelada i una olor d'espai resclosit, quiet, sense aire. Quadres a les parets revellits de tant veure'ls sense mirar-se'ls...

Els pares masovers de tota la vida ja són morts, com els antics propietaris de la torre. Espero que, en el més enllà, puguin intercanviar els papers i ser servits i cuidats com Déu mana, que seria de justícia divina! Queda el fill del masover, vell i solter,

que fa la viu-viu entre els records i la decadència que l'envolta. De ben petit va aprendre els seus límits: espais prohibits, observar d'amagatotis, espiar el benestar dels altres sense dret a l'enveja perquè, com deia el seu pare, masover integral, cadascú té el destí que té i les obligacions que ens han tocat s'han de fer de cor.

Sempre ha viscut aquí, amb i sense pares, ara ja en condicions de pobresa extrema. Però no vol anar a cap residència. Tothom tenim el nostre somni i ell també. Algú l'ha convençut que, quan els propietaris es venguin la casa, que ho estan intentant, li hauran de pagar molts diners per desnonar-lo perquè hi ha viscut des del néixer. Però els dies i els anys passen i la vida se li escolta en un joc de solitud i misèria.

Sortim de la casa pel camí d'anada. Des de l'arbre el gat clapejat de negre, blanc i color whisky ens mira impertorbable i silenciós. N'ha après dels masovers: ser un discret observador de la vida dels altres. ✨

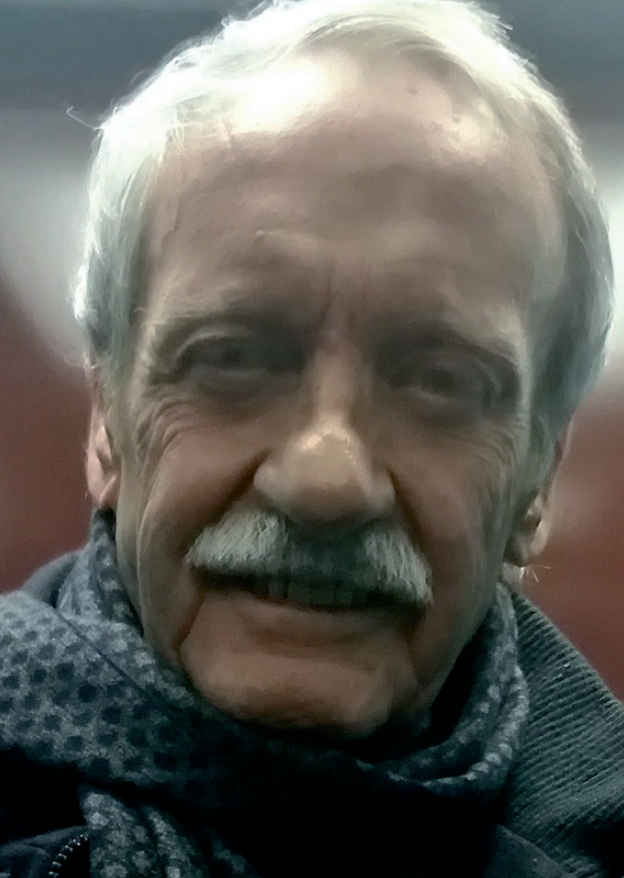
Gat clapejat al jardí abandonat

Finques Puig S.L.

COMPRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdager 14 | 93 555 10 60 • 93 555 17 61 • fax 93 555 28 90
08320 El Masnou | www.finquespuig.net • info@finquespuig.net

Gent amb gent, converses

Els masnovins podem estar orgullosos de moltes coses, del privilegi d'estar a un pas de la platja i a un esglaó de la muntanya, en aquest microclima que equilibra el fred i la calor sense extremar-se i tenir el bullici d'una gran ciutat com Barcelona a l'abast, igual pels que nascuts aquí com pels que s'hi han trobat bé i s'han quedat venint de fora. Aleshores no és una casualitat que de tant en tant ens ensopeguem amb persones de gran mèrit reconegut que per voluntat pròpia viuen anònimament entre nosaltres. Quan hem trucat a la porta d'Albert Argudo Lloret per entrevistar-lo, ha exclamat: "Mare de Déu. Quina barbaritat... què voleu saber de mi?" i en posar-nos-ho tan fàcil, de bones a primeres li hem preguntat:

ALBERT ARGUDO LLORET

Director d'orquestra i pedagog

Quin ha estat l'instant més important de la teva vida?

Tinc una visió gairebé infinita però els anys han passat molt de pressa –amb els ulls clucs i com qui pensa amb veu alta i convincent, ha dit–: ... *enmig de tots els records, el més transcendent que sempre amb veu a la memòria compartit amb Montserrat, és el naixement del nostres fills Blanca i Marçal, i al darrere no tinc cap record emocional que ho superi. He tingut molta sort de viure gairebé immers amb la meua vocació i mantenir la cohesió familiar.*

Comencem pel principi, on vas néixer?

Vaig néixer a Sant Andreu –san-t'andreu, remarca la pronunciació– que és com ens agrada dir-ho als andreuencs. Soc el gran de quatre germans, dos nois i dues noies.

De ben petit jo anava al col·legi de la mestra "doña Sofia Santasusana", que així es feia dir i la seva filla Antonieta era una excel·lent intèrpret tant amb el violí com amb el piano. Amb ella, als set anys vaig començar a estudiar el violí. Tanmateix

el seu germà Joan Pich Santasusana va ser un gran músic i gran professor amb qui vaig tenir la sort de poder treballar molts anys i després en el Conservatori Superior Municipal de Barcelona.

D'alguna manera també va poder influenciar al meu tiet, germà de la meua mare, ell tocava la trompeta i el violí en orquestrines de sales de ball els caps de setmana i de ben segur va influir en la meua vocació incipient de la qual jo no n'era encara gens conscient.

Eres molt petit, com s'ho van prendre els teus pares?

El pare era manyà d'ofici i tenia un taller de serralleria molt important al barri i crec que ell donava per fet que jo, sent el gran, li donaria continuïtat. Aleshores, coincidint que estàvem canviant de casa, el pare d'acord amb la mare em va muntar un estudi perquè pogués tocar i estudiar tranquil. El pare va ser molt generós amb nosaltres i ni jo ni el meu germà vam ser forçats a seguir en el ram de la manyeria, ofici que ell tant estimava.

De més gran, vaig entrar a una prestigiosa escola del barri i sabent solfeig em van posar a l'Escolania, un cor en tota regla, on cantàvem tots vestits d'escolanets acompanyant les cerimònies remarcables. Una experiència que va excitar encara més la meua afició creixent per la música. Fou de mica en mica com la bona música, digues-li clàssica o acadèmica, va anar quallant en el meu esperit inquiet i encara insegur. El col·legi en general a mi m'anava bé però, bo i fent el batxiller, en complir els catorze anys, captivat per la música vaig poder fer uns exàmens d'ingrés al Conservatori de Música de Barcelona que se'm van convalidar per matricular-m'hi.

Enmig de les cabòries de l'adolescència, vas tu i decideixes ser músic?

Als set anys ja tenia violí, això enmig dels meus companys de col·legi em senyalava com un bitxo rar. Si que jugava al futbol i a altres jocs de carrer, sense la passió que veia en els altres, però la música és molt semblant a la literatura, quan l'entens et captiva la ment, una sublimació que es pot gaudir pensant-la en silenci, escoltant-la, cantant-la, tocant-la i per molta gent ballant-la i és un art que mai es pot dominar del tot. En realitat jo era un nano introvertit molt seriós, ho continuo sent, però ara ja no toca.

Això és tot?

És clar que m'agradaven les noies però la música en tota la seva complexitat era una passió que

acaparava gran part del meu pensament. En aquest aspecte no he canviat massa, crec que la meua gran sort va ser aparellar-me amb Montse Grau, la meua dona. Ens vam conèixer anant a classes de reforç, teníem 16 anys. Aleshores vaig començar a freqüentar els concerts de la Orquestra Municipal de Barcelona quan la dirigia el mestre Toldrà, que més endavant va ser el meu professor.

Et va ser fàcil guanyar-te la vida amb la música?

Quan em vaig jubilar, va ser la Seguretat Social que em va recordar la data de la meua primera cotització laboral. Fou el 1964, en complir els 19 anys. Un fart de fer música de tot tipus. Aleshores vaig haver de fer el servei militar. Fou al tornar de la mili als 21 anys que vaig fer l'oposició per ingressar a l'Orquestra del Teatre del Liceu, guanyant una de les places de violinista.

Aquest reconeixement professional amb va donar una estabilitat molt valuosa i vaig aprofitar els anys del Liceu per seguir estudiant, sobretot composició que és una carrera molt tècnica i llarguíssima. Ser músic d'òpera és molt repetitiu i molt dur, però en arribar als anys 70, l'orquestra del Liceu va entrar en una fase de jubilacions i es va rejuvenir amb una colla de músics de la meua edat i aleshores una dotzena de nosaltres vam decidir crear una Orquestra de Cambra, amb la sort de ser acollits per l'Ateneu Barcelonès que donada la proximitat ens permetia seguir tocant al Liceu i anar a assajar amb la jove orquestra dues vegades a la setmana

Amb la Banda Municipal al Saló de Cent

Amb Montserrat Caballé, en un assaig

durant els descansos del teatre i les actuacions de la nit. De fet van ser els propis companys els que van decidir que la hipotètica orquestra havia de ser dirigida per a mi.

Mai negaré que aquesta va ser la proposta més entranyable que se'm podia fer. Amb l'orquestra de l'Ateneu vam fer moltes actuacions i sempre molt ben rebudes. Vam durar mentre jo vaig poder-ho compaginar tot i aquesta etapa va ser fonamental per la meva formació com a director. Aquesta època també vaig ser convidat a col·laborar com a violinista a l'Orquestra Ciutat de Barcelona que dirigia el mestre Antoni Ros Barbà, col·laboració que va durar fins l'any 1980. Val a dir que aquesta experiència i el fet d'haver estat treballant amb el mestre va ser decisiva per no defallir en les meves aspiracions a dedicar-me plenament a la direcció.

Quan decideixes deixar el violí i agafar la batuta?

Aquest moment va significar el principi de la meva activitat com a director. El que va ser el meu primer mestre, Antoni Ros Barbà, aleshores director de l'orquestra Ciutat de Barcelona, sabent de les meves activitats com director, em va convidar que cursés els estudis d'aquesta matèria al Conservatori on ell n'era el professor.

Jo ni m'ho havia plantejat, però ell va insistir ja que el nostre contacte era quotidià en ser membre de l'orquestra i vaig valorar molt positivament que ell pogués ser el meu professor. Val a dir que el fet de tenir el teu mestre com exemple habitual és com una prolongació de les classes que ell impartia al Conservatori.

Aquesta orientació no va passar desapercebuda en el Liceu, i en un moment donat em van proposar suplir un director que no va poder acudir al concert, una prova de foc, donat que vaig dirigir el ballet *El Sombrero de Tres Picos* de Falla, una obra difícilíssima, sense haver-la pogut assajar abans. Un fet que ja va donar continuïtat a què jo dirigís les temporades de ballet i òpera. Tot això va configurar la meva inequívoca dedicació a la direcció.

Un bon dia va ser l'alcalde Narcís Serra que em va citar per proposar-me ser director titular la Banda Municipal de Barcelona; la sorpresa va ser majúscula i més quan va dir que havien estat els propis músics que li havien fet aquesta petició. El cas és que m'havien escollit després d'un concert que vaig fer amb la Banda en un cicle de concerts programat perquè fossin convidats els directors joves més destacats amb el fi d'escollir-ne un. Vaig ser anomenat pel càrrec el novembre de 1980 i vaig ocupar-lo fins l'any 1993 amb prop d'un miler de concerts. Això inevitablement va significar deixar la meva activitat com violinista.

Déu n'hi do!

A mi, això de viatjar traïnant la maleta i instruments no ha estat mai massa del meu gust, però avui puc dir que són moltes les orquestres i bandes simfòniques que van convidar-me a dirigir-les. Moltes d'elles com les de Madrid, València, Bilbao, Sevilla... L'estatus de les rebudes eren impecables i a tot arreu em tractaven molt bé.

En resum, sent encara director de la Banda Municipal, el mestre Ros Barbà va proposar-me ser director associat de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, amb ella he dirigit una gran quantitat de concerts i on vaig tenir l'oportunitat de dirigir a grans interprets com Narciso Yepes, Montserrat Caballé, Alfredo Kraus... i tants altres. Enmig de tota aquesta història hi ha un fet molt remarcable que vull citar: Al 1987 Mirna Lacambra Domènech presidenta d'Amics de l'Òpera de Sabadell, una gran institució musical del país, coincidint en un concert que vaig dirigir a la Plaça Sant Roc de Sabadell va proposar-me que en acabar ens trobéssim al despatx de la òpera de Sabadell. Fou quan em van oferir fundar una orquestra estable dedicada a les òperes de la pròpia institució, els concerts i totes les sortides musicals arreu, dirigint-la jo.

Vam convocar oposicions i vam muntar una orquestra amb gent jove molt preparada. Un càsting molt laboriós per triar una seixantena de músics enmig dels cent i escaig candidats. Una colla d'anys amb més de quatre-centes produccions entre òperes i concerts.

L'Orquestra Simfònica del Vallès al Palau de la Música

Reconec que una cosa m'ha portat a l'altra. A l'any 1993 va quedar vacant la càtedra de direcció d'orquestra del Conservatori Superior de Música de Barcelona i me la van oferir interinament fins la convocatòria de l'oposició que vaig guanyar i d'on definitivament vaig jubilar-me el 2015. Aquesta experiència dels meus últims anys d'activitat musical, ha estat possiblement la més gratificant i il·lusionada de meua vida.

... i al Masnou quan hi vas venir?

Vam venir a viure al Masnou l'any 1970, això va ser

un gran encert on la Montserrat ha pogut exercir de mestre i ser la educadora essencial dels dos fills Blanca i Marçal, que a la vegada ens han fet avis de quatre nets que ens omplen d'orgull.. ✨

Escanejeu el qr i podreu escoltar Johann Strauss (1825-1899) El rat-penat ("Die Fledermaus") Albert Argudo, director

Això va ser fa vint anys, al Palau de la música, celebrant el 20 aniversari de la creació dels "Amics de l'òpera de Sabadell"

COMESTIBLES I ULTRAMARINOS... ...de mitjans de segle XX

El que ara en diem botigues de queviures, durant la major part del passat segle varen portar aquest nom, en castellà, si us plau per força.

Des de mar

El Masnou d'aquell temps tenia una població de l'entorn de 6.000 habitants, i el 1970 havia arribat als 10.400. Per a aquesta població, la primera, hi havia trenta-sis (36) botigues, i al darrer llistat se'n poden comptar setanta-quatre (74). Com veieu, la diferència és considerable.

Abans de continuar aclarim el significat dels noms: *comestibles* és un nom que no presenta cap dubte, ja que ve del mot castellà referit a menjar; quant a

ultramarinos, ja és diferent, perquè prové d'ultramar, que vol dir que ve de terres llunyanes, i en aquest cas volia dir que venien productes d'altres terres.

La llista que us comentaré ha estat treta d'un butlletí municipal anomenat BIM (*Boletín Informativo Municipal*), el número 1 del qual va aparèixer pel maig de 1957, i va tenir una durada de 129 números, fins a l'agost de 1968. En aquest butlletí hi sortien totes les demandes d'obres, sol·licituds d'obres, de comerços, etc., així com els esdeveniments municipals, festivitats, etc.

La llista que us he dit és la que feu l'Ajuntament per indicar quins comerços estarien oberts certs diumenges. Pensem que abans d'aquesta data, 1957, les botigues obrien cada dia, i ni tancaven al migdia. Fou aleshores quan es va regular un horari per tancar i obrir, i deixar, com ara fan les farmàcies, un torn per als diumenges. Aquest torn era triat per raó de territori, perquè estiguessin repartides.

El llistat de botigues que hi hagué en el període esmentat fou el que reproduceixo a continuació: Joan Bernad, Francesc Puig, Antònia Farrerons, Dolors Farrerons, Pepita Garcia, Josep Vendrell,

Josep Puig Rodon, Francesc Sala, Rafael Gasòliva, Rafael Roca, Maria Comerma, Jaume Roca, Llorenç Codoñés, Dolors Molina, Pilar Fernández, Lluís Valls, Joan Pagès, Maria Xutclà, Amàlia Rovira, Aleix Castellsagué, Joan Muray, Teresa Matas, Lluís Gómez, Anna Mayolas, Madrona Gibernau, Teresa Xuriach, Josep M. Xuriach, Miguel Blasco, Carmen Hernández, Joan Rossell, Joan Maristany, Ramon Vilajosana, Dolors Artigas, Maria Antonijuan, Josep Oró, Maria Pitarch, Francesc Sala, Alfonsa Gómez, Lluís Ibañez, Benjamin Tena, Agustí Martínez, Anna Feu, Francesc Esteve, Nicomedes Garcia, Carme Felip, Josep Coronas, Isabel Santamaria, Pilar Colomer, Rosa Sánchez, Filomena Pujadas, Joan Maresma, Lluís Matalí, Antoni Peralà, Desideria Sánchez, Rosa Brunet, Joan Colomé, Lluís Martí, Matilde Morales, J. Cadira (Esmerats), Josep Gener, Joan Ramentol, Alvaro Ogoyar, Isidre Mas, Jaume Ballester, Anna Anguera, Montserrat Blanchart, Rafael Chueca, Robert Nebot, Jesús Lansaque, Diego Pérez, Francesca Pons, Artur Badrena, Dolors Puig i Francesc Giró.

No totes elles estigueren obertes al mateix temps. N'hi ha que són els que l'obriren i els familiars que els succeïren. Algunes estigueren poc temps, i tancaren portes. Per tant, no vol dir que al Masnou hi hagués setanta-quatre botigues alhora, ja que en aquest cas haurien tocat a pocs habitants per càpita.

Fins aleshores, les botigues no tenien un horari fix, cadascú anava per lliure. Tenien, fins i tot, obert al migdia, i havien de deixar sovint el dinar a taula, perquè a voltes la clienta no havia previst el que podia necessitar.

Recordo, ja que una d'aquestes botigues era d'una tia meua, que alguna clienta hi havia anat al migdia, tot dient: «Teresa, dona'm un ou, que quan he

Platja davant de l'antic mercat

posat la paella al foc, m'he adonat que no en tenia cap» (es veu que els comprava d'un en un).

Hi havia una altra clienta que hi anava cada tarda, així passava l'estona. Una d'aquestes tardes, la compra fou tres unces (una unça equivalia a 33 grams, per tant, comprava 100 grams) de formatge, tot dient-li, «és per a en Jaume, per sopar» (suposo que seria per postres). Però el curiós del cas és que mentre xerrava, va obrir el paquetet i va anar trossejant el formatge, fins que s'acabà. Aleshores, va dir, «saps què, torna a posar-me'n tres unces més». Penseu que el paper amb què s'embolicaven els productes a grael era força gruixut, no per estafar, sinó perquè era el que s'usava.

Les imatges que il·lustren aquestes històries són tretes de les portades del mateix butlletí de l'Ajuntament d'aleshores, entre els anys 1957 i 1968. ✱

FONS CONSULTATS • FBIM Boletín Informativo Municipal de Masnou • Arxiu Joan Muray

Antic edifici de Correus

C/ Gaudí

Casa Benèfica

Plaça de Catalunya

C/ Sant Felip

foto IBAI ACEVEDO |

PRESENCIES

Núria Fusellas i Santi Duran

La Rut Oliver Valls és gent del Masnou, artista del Masnou i professora de ceràmica al Masnou. Encara que ara sigui a Teià, a la Unió, fent la seva primera exposició en solitari.

RAS I CURT

El primer que fas quan et lleves Posposar l'alarma, rentar-me la cara i el cafè **Menjar preferit** El pa amb tomaquet i pernil **Estació de l'any Estiu** Mar, muntanya o ciutat Muntanya **Quin super-poder t'agradaria** Clicar els dits i solucionar aquelles coses que s'em fan una muntanya com per exemple les feines burocràtiques. **En el temps lliure...** Hort, ballar i muntanya. I últimament trobo a faltar les tardes de cafè amb la tribu. **Tens algun mestre** Sí, però com a persones de referència les dones de la família; l'avia i la mare. **Pel·lícula o sèrie, quina?** Bab'Aziz, el sabio sufí. Nacer Khemir **Actor/actriu favorit?** Artur Busquets sens dubte **Tatuatges: sí o no i on?** No, ni de conya, tot i que de més jove m'encantava fer-me tatus de henna i dibuixos a la mà amb pilot. **Un llibre diccionari de símbols** de Edouard Chevalier. **Música...** Janis Joplin **Tens una vareta màgica, que faries pel poble de Masnou** Faria aparèixer el mercat antic, que tornes a haver un mar ple de peixos i amb una aigua neta, trauria la nacional i que els preus dels habitatges fossin accessibles per la gent del poble així tindria de veïnat la meua colla que ha marxat a viure fora. **Color** Blau cobalt.

Des del 3 de Març es pot passejar per la Unió de Teià per la presència que ens deixa el buit, el buit contingut en el fang que ha modelat la Rut Oliver Valls.

"El buit que conté un volum està ple de presència de la mateixa manera que el nostre cos és un contenidor de sensacions, emocions, percepcions, intuïcions..."

La ceràmica i la Rut caminen juntes des de fa molts anys i li ocupen la major part del dia. Sobretot la seva faceta pedagògica que principalment desenvolupa a Blanc de Guix, amb classes de modelat i de torn pràcticament tots els dies de la setmana. Després de la seva formació en Belles Arts, ceràmica artística i diferents especialitzacions, va venir, combinant-ho sempre amb una profunda vocació artística, la seva experiència com a professora. Ara ja fa més de deu anys.

Camins vitals que, juntament amb l'artesanía, són transmissors de saber, experiència i de matèria viva en continua evolució.

La Rut ens convida, com a artesana, mestra i artista, a un passeig inefable, entre formes enroscades que s'eleven per si soles, o entre un conjunt de presències que es desplacen pel terra i per les columnes, formant totes juntes un paisatge que parla d'intimitat i remou tots els sentits, perquè els abraça i els supera, tal com fa la unió del fang i el buit quan es torna presència en el silenci. ✨

www.rutoliver.com

RAS I CURT a Xavi Puk
El primer que fas quan et laves Cafetorum **Menjar preferit** Taula de formatges **Estació de l'any** Estiu **Mar, muntanya o ciutat** Mar. Mar i muntanya, el plat. **Quin super-poder t'agradaria** Ja el tinc! Invisibilitat quan em convé. **En el temps lliure...** Màgia. **Tens algun mestre** Toni Casas, Piet Mondrian... **Pel·lícula o sèrie, quina?** Les pel·lícules de Jean-Pierre Jeunet. *Mad Men* la sèrie. **Actor/actriu favorit?** Audrey Tautou **Tatuatges: sí o no i on?** No. **Un llibre** ThinkerToys **Música...** The Cure **Tens una vareta màgica, que faries pel poble de Masnou** Que fos inalterable i no canviés gaire. **Color** Vermell.

XAVI PUK

FOTOS @ PHOTOJORDIGALLERY |

Fem poble

MÀGIA A L'ALTRA CARA DE LA LLUNA

En Xavi Puk amant de la creativitat, al Masnou hi troba l'equilibri i el fil necessari per teixir somnis dels que es fan realitat, i no dels que es ronquen

Màgia a l'altra cara de la lluna és un espectacle de petit format, on s'ha experimentat amb elements com el color, com a generador d'emocions. Es tracta de fer una narrativa visual més conceptual, on l'espectador porti la seva imaginació, i complementi aquest viatge a la lluna a través de contes, mites i llegendes. Una màgia d'autor, amb la creació d'il·lusions totalment originals, i el màxim respecte al món de l'il·lusionisme.

Xavi Puk és premi Karl Bucheli de la Societat Espanyola d'Il·lusionisme, i autor del llibre "Cómo sacar treinta perros y un botón de una chistera", publicat pel Rei de la màgia. També és domador de puces, i propietari del seu propi circ en miniatura. Aquesta afició el porta a escriure el llibre "Flea Circus Time Capsule", amb la presència d'entrenadors de puces d'arreu del món. Treballa al món audiovisual, on ha pogut dirigir alguns curtmetratges que han resultat premiats en festivals nacionals. ✨

CONFIA EN EL TEU JO DEL FUTUR

Dr. Oriol Lugo - www.owlpsicologia.com

Els antics grecs i romans ja sabien molt de la vida, tant que quan llegim textos de fa milers d'anys sembla que parlin de l'actualitat

Avui vull fer menció a un corrent filosòfic que està molt vinculat amb la Psicologia: parlo de l'estoïcisme, concretament de l'obra "Meditacions" de Marc Aureli. Aquest emperador romà, era un dels homes més savis de la seva època i ens va deixar algunes tècniques per a la posteritat.

Una d'elles era la de confiar en el nostre jo del futur...

Quan estem preocupats/des o quan tenim al davant certs reptes i no sabem com resoldre aquests desafiaments, és molt freqüent que ens bloquegem. Però, aquí és on aquesta tècnica ens pot ajudar.

Imagina per un moment que el teu jo del futur podrà resoldre aquesta problemàtica.

No em creus?
Deixa'm posar-te un exemple.
Pensa en un problema del passat que vas arribar a resoldre...
El tens?
Fantàstic.

Ara, pensa com el vas arribar a resoldre...
Probablement, en aquella situació també et trobaves en un estat de paràlisi o de bloqueig i finalment ho vas solucionar.

Què va passar?

Que la teva versió més avançada (potser al cap d'unes setmanes, mesos o x temps) va saber com fer-hi front.
Doncs aquesta és la mateixa explicació o raonament que podem aplicar en les situacions actuals. Potser no saps com solucionar allò que et preocupa, però si confies i creus en el teu jo del futur, segurament aquest ho acabarà solucionant.

No sé si serà el teu jo d'aquí a uns dies, setmanes o mesos, però la fe en el fet que trobaràs la solució farà que tinguis més probabilitats que així sigui. És el que en Psicologia es diu, l'autoprofecia que es compleix.

Si creus que el teu jo del futur ho podrà afrontar, segur que així serà.

Per què no tenir més confiança en nosaltres mateixos/as? *

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol Feudals. Castell no s'enfonsa
Autora Oriol Garcia Quera
Editorial Rafael Dalmau, Editor
Colecció "Traç del temps", 6
Lloc i any d'edició Barcelona, 2022
Pàgs. 64

UN NOU CÒMIC HISTÒRIC MEDIEVAL

Oriol Garcia Quera (Barcelona, 1967) és un dels dibuixants de còmic històric de més prestigi i de més llarga trajectòria del país. Entre moltes obres seves publicades, destaca la col·lecció "Traç del Temps", amb uns quants títols

ambientats al Penedès com *Terra de frontera. Olèrdola 1058, Carlins 1938. Guerra i fam o Bruixes1617. L'any del diluvi...* El darrer número, ara com ara, de la col·lecció torna a tenir el Penedès com a escenari i les lluites pel poder a la frontera amb l'al-Àndalus com a referent històric. El volum, com la resta de la col·lecció, està estructurat en dues parts fonamentals: una d'informativa, inicial i final, sobre el període (segle XII, fonamentalment en aquest cas) i sobre els indrets en què l'acció transcorre (el castell de Castellet i voltants, que "des de la seva posició controla el pas del riu Foix i l'antiga Via Augusta, encara utilitzada com a via de comunicació" a l'època -p. 6-); i una altra, la central i fonamental per poder qualificar l'obra de còmic, de ficció, ja que s'hi narra una història basada en fets reals, però novel·lada. En aquest cas s'hi exposa un episodi de la vida del jove Jordà de Sant Martí, hereu del castell, que un dia que surt de cacera amb els seus fidels Aribert i Bertran, s'ha d'enfrontar a un doble perill: un de local, el que representa en Ponç, senyor de Santa Oliva i feudatari del monestir de Sant Cugat, enfrontat amb els Sant Martí per unes terres des de fa molts anys; i un de, diguem-ne, nacional, ja que, justament aquell dia, una ràtzia almoràvit, la de 1107, que va devastar Olèrdola i va

arribar fins al castell de Gelida, assetja Castellet. Aquesta part de ficció ja havia estat publicada l'any 2014 a la revista *Cavall Fort*, de manera fraccionada, com ens informa l'autor (p. 62). Una història aparentment molt senzilla, però que, gràcies als dots narratius i artístics de l'Oriol, ens permet un viatge en el temps fascinant: els judicis de Déu; la consagració de l'església de Sant Pere per part del bisbe de Barcelona, en Ramon Guillem; les arts de falconeria; les ràtzies a la frontera, que s'anava expandint cap al sud; la importància i el valor de les relíquies; la reconstrucció minuciosa d'un castell de frontera i la seva vida quotidiana; etc. Tot ben imbricat en una història d'amistat i de fidelitat, de lluites pel poder i per la supervivència, que fa que llegim el còmic com si es tractés d'una novel·la curta, amb presentació, nus i desenllaç. Afegiu-hi la bellesa, el detallisme i la varietat de les il·lustracions, així com l'acurada edició, fins al més mínim detall (fixeu-vos, per exemple, en el mapa de les guardes, tan clar per entendre l'evolució de la frontera sud entre l'any 900 i el 1100, revisat per un dels especialistes en cartografia històrica més reconeguts del país com és Víctor Hurtado) i entendreu per què, un cop més, hem de recomanar una obra de l'Oriol Garcia Quera. *

Abacus ●●●

-5%
en llibres
tot l'abril

**Llegir,
quin viatge!**

Botiga Abacus: Poligon Ind Voramar crta, N II, Km 635, 08320 El Masnou
Parada en la Fira de Sant Jordi en la Plaça de Catalunya d' El Masnou.

M. Àngel Molina • 606 077 808

Decoració d'interiors • Estucats venecians • Pintura d'interior i exterior

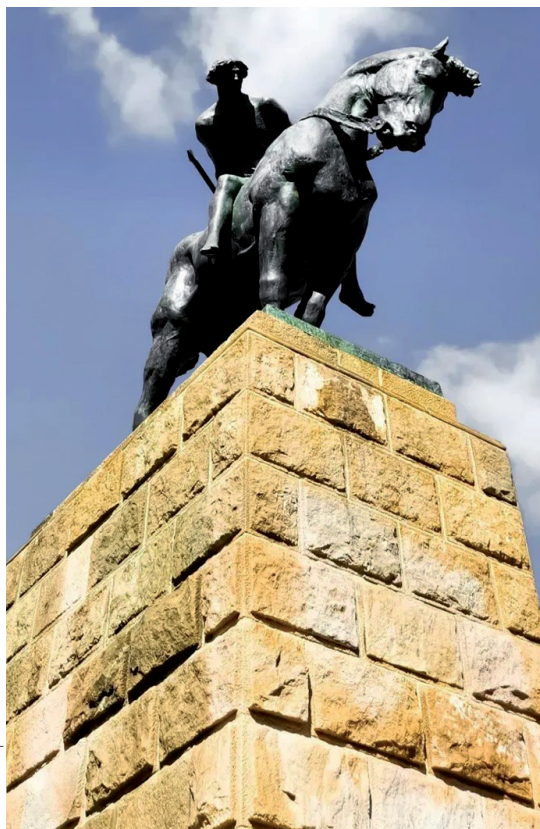

SANT JORDI

Roses i llibres, mostra d'estimació

Joana Bofarull Cervera

Quan el terrible drac va arremetre contra la princesa, va sorgir el cavaller, Sant Jordi, rematant la bèstia d'un cop de llança.

... I en arribar el 23 d'abril, embolcallats de roses i de llibres, celebrem, la diada del nostre patró, Sant Jordi.

Amb la sensació del bon temps, la natura ens saluda per celebrar la nostra tradició, ampliem la mirada i ens regalem bones vibracions. Sant Jordi és, sens dubte, el pretext per a relacionar-nos amb els nostres i gaudir del nostre entorn. Quina festa pot ser més bonica que l'emmarcada per la lectura, la bellesa, i l'amor?

I quan els ocells tornen a cantar, la primavera és a tocar. Quin rodolí! Doncs, bé, els ocells canten, i la Coral Xabec, també. El concert de Sant Jordi ja està a punt per al 22 d'abril a l'església parroquial de Sant Pere del Masnou a les 20 hores. Enguany, cantarem la Missa Brevis de Dubois, l'Ave Verum de Mozart, el Locus Iste de Bruckner, el Coral núm. 23 (de la Passió segons Sant Mateu), de Bach i, com no hi podia faltar, el Senyor Sant Jordi de S. Espriu/F. Vila. Celebrem-ho!

Envoltats com estem de lluites polítiques, guerres internacionals, conflictes interterritorials, problemes socials, virus, injustícies ètniques, i la preocupació diària per la sostenibilitat del planeta, ens cal ser més positius i generosos que mai. Cantar, regalar roses i llibres aquest dia, ens dona l'oportunitat de mostrar l'estimació, motor de la pau i del benestar. Si l'estimació s'interposés enmig de tanta brutícia, probablement seríem capaços d'entendre'ns. A la cançó ja ho dic: «estima, i veuràs de què ets capaç...» Invocarem a Sant Jordi perquè ens ajudi.

Bona diada! ✨

EL TAJ MAHAL A LA LLUM DE LA LLUNA

Joan Muray

Si veure el Taj Mahal és ja de per si tot un espectacle, no sols per la seva arquitectura, ubicació i l'esplendor dels seus materials, veure'l a la llum de la lluna plena és un gaudi per a la vista, per als sentits i per a l'esperit.

El Taj Mahal és un mausoleu que hi ha a la ciutat d'Agra, a l'Índia, construït per l'emperador mogol Xa Jahan per a la seva esposa estimada Arjumand Banu Begum, entre el 1631 i el 1654. És el més bonic exemple de l'arquitectura mogola, que el 2007 fou declarat per la Unesco com una de les set noves meravelles del món.

Vàrem arribar a Agra després d'un accidentat viatge en autocar, al qual se li va espatllar l'aire condicionat enmig d'una calor sufocant, tant que la majoria dels passatgers anaren quedant adormits. Per sort, jo vaig restar despert i, avançant pel passadís, vaig arribar al guia i el xofer, que també estaven mig estabornits. L'autocar parà, obrírem finestres i alguns baixàrem a prendre l'aire, que, tot i calorós, ens va semblar una delícia.

Per sort, el pogueren arranjar i continuàrem viatge, però amb unes hores d'endarreriment. Arribarem a Agra ja de nit, i com a compensació del tràngol

passat, el guia, abans de dur-nos a l'hotel, ens va dur a veure el Taj Mahal. No us podeu imaginar el que és veure aquella meravella de marbre blanc il·luminat per una potent lluna plena. Ens quedàrem asseguts als bancs que hi ha entre filera i filera de brolladors, i els que no a terra, bocabadats i embadalits, talment com aquell que veu una divinitat baixant del cel. Quin espectacle!

Ni la millor posada en escena superaria aquella meravella de l'arquitectura. Penseu que el Taj Mahal no és sols una construcció magnífica de marbre blanc, ans també té incrustacions de pedres precioses i semiprecioses, tan perfectes que si passes la mà per sobre d'elles, pràcticament sembla tot un seguit, com si haguessin estat pintades i no incrustades. És una veritable obra de marqueteria, però en pedra.

Mireu si és perfecte que al llarg de la història s'han conservat de les malvestats de guerres i pillatges. ✨

SUBMINISTRAMENTS
FERRETERIA
ELECTRODOMÈSTICS

S.E.F.

Vicenç Linares
Italia 18 - 935 559 562

MOCIÓ DE CENSURA O QUÈ?

Joan Camps Ortiz

Un dels avenços tecnològics que més agraeixo de la televisió de pagament és la possibilitat de poder veure en diferit qualsevol programa dels 240 canals assequibles i que, amb l'ajut del comandament a distància, em permet saltar-me els fragments obvis, repetitius i avorrits o que no m'aporten res. Eскурçar la publicitat de set minuts a set segons o reduir un tediós partit del Barça als escassos gols que el fan líder a la lliga, són dos plaers impagables.

Amb les meves ganes de poder dir quelcom d'interès per als lectors de Gent del Masnou i tenint en compte la incertesa que em queda de vida, ja que estic a punt de complir els 87 anys, tot i fer-me molta mandra, he pensat que, amb l'ajut del comandament a distància, podria visionar els fragments més interessants de l'emissió íntegra de tres dies televisats pel canal 24 hores de la Televisió espanyola dedicats a la Moció de Censura, i oferir la meua percepció sintetitzada destriant el gra una vegada esventada la palla. Així doncs, el 21 de març proppassat vaig assegurar-me en el balancí que em permet gronxar-me davant del televisor i vaig sintonitzar l'espanyolada de l'ultradreta d'Abascal, amb la qual VOX intentava conjurar l'interès global al Congreso de los Diputados per projectar-nos un NO-DO amb tota la merda acumulada que tenen del franquisme, abocar-nos-la de cop i dir-nos per boca de l'il·lustrat Ramón Tamames Gómez: Sempre hem estat aquí i ara hem vingut per quedar-nos i restaurar el Sacrosanto Glorioso Movimiento Nacional.

Doncs haig de reconèixer que poques vegades m'he equivocat tant ja que, com a espectacle, m'ho he passat d'allò més bé enganxat davant del televisor. Si Rajoy va ser el causant necessari del creixement galopant de l'independentisme català,

l'invent d'Abascal ha aconseguit arrossegar, en la seva pròpia deriva, les tesis del PP d'Ayuso i també del seu zero a l'esquerra que representa Núñez Feijóo que estan deixant la seva credibilitat al ras d'Arrimadas de Cs i a tots en perill de desaparèixer, com els que foren primeres espases Ribera i Casado. Amb les seves diatribes només han aconseguit escampar l'odi contra els demòcrates catalans, i criminalitzar-nos amb el discurs que mostra l'única arma que els hi queda per a la croada que ja han encetat per tots els mitjans: l'espionatge, la mentida, l'ultratge, l'abús de poder i la difamació mediàtica.

Si el règim del 78 tingués una mica de vergonya, el primer que hauria de fer seria prohibir la estupidesa dels aplaudiments que els diputats estan obligats a fer a les vaguetats que diuen els seus portanveus. Hi ha alguna manera més miserable de guanyar-se el sou? Potser no: mentir i robar no paren de fer-ho i matar també ja ho han fet! Si per obediència deguda no els deixen reconèixer objectivament la veu i els mèrits dels adversaris parlamentaris, és millor que es quedin callats o fent una becaïna, així les sessions se'ls faran més curtes i, plegant abans, tots estalviarem en llum.

En conclusió, si d'alguna cosa ha servit aquest carnestoltes parlamentari ha sigut per demostrar la coherència i legitimitat del ben anomenat Executiu Frankenstein -el lluïment dels seus arguments ha fet bo el camaleònic Pedro Sánchez compartint el pòdium amb la prometedora Yolanda Díaz- i per donar per guanyadors a tots els oponents a la moció com a únic rastre virtual que encara queda de democràcia a l'Estat espanyol.

Ara haurem d'estar tots pendents de les eleccions municipals, i jo aconsellaria a tots els alcaldables demòcrates que fessin un manual de tot el que s'ha dit d'assenyat durant aquest tres dies per rebatre l'oferta cínica i estèril d'una dreta eclipsada per l'ultradretana que enyora arrossegar-nos a tots al 18 de juliol del 1936. ✱

Albert Vidal

EL CAFÈ

Habitual en els esmorzars i en nombroses taules després d'un bon dinar, l'origen del cafè és molt antic.

Es diu que fa un grapat d'anys un pastor de cabres etiop s'adonà que els seus animals estaven molt excitats durant la nit, saltant d'una banda a l'altra. L'endemà es fixà que rosegaven les fulles d'un arbust al qual mai havia donat importància i pensà que potser el nerviosisme de les cabres era degut a aquella planta. Encuriòsit, volgué provar-ho per ell mateix i es feu una infusió amb aquelles herbes amb el resultat de no poder dormir en tota la nit. Ho provà també amb les llavors i li passà el mateix.

Un dia que se li mullaren, ho posà tot a escalfar per assecat-ho però s'endormiscà i les verdes llavors es van torrar ennegrint-se. No volent perdre la beguda, les bullí i notà que el sabor millorava força.

Donà a provar el descobriment als amics i de seguida s'escampà la notícia i per tota Etiòpia s'estengué el costum de torrar les llavors d'aquella planta i beure'n la seva infusió. Des d'allí arribà a l'Àrabia, on la beguda prengué el nom de kawa, potser per la similitud amb la pedra santa de La Meca, anomenada La Kaaba, també de color negre.

El beuratge es popularitzà tant que els religiosos puritans van pensar que una cosa que donava aquell plaer, forçosament havia de ser pecat, de manera que les autoritats islàmiques van tirar pel dret i d'entrada, en prohibiren la seva ingestió. El malestar general feu que ben aviat es fessin enrere, autoritzant-la. Per donar credibilitat al canvi de criteri, s'empescaren una revelació segons la qual fou el mateix arcàngel Sant Gabriel qui oferí la primera tassa al profeta Mahoma.

El cafè arribà a Europa des de l'Imperi Otomà cap el segle XVI de la mà dels mercaders venecians i també via Viena.

Durant l'anomenada Gran Guerra Turca entre 1645-1699, en la qual estigué implicada tota l'Europa Central i Oriental, els otomans assetjaren la ciutat de Viena que fou alliberada al cap de 80 dies per la intervenció d'un emissari que, disfressat de turc, travessà les línies enemigues i demanar ajuda a Leopold I, emperador del Sacre Imperi Romano Germànic i del comte Carles V de Lorena, que acudiren en auxili dels assetjats. Aquest emissari era el polonès Franz Georg Kolschitzky, que dominava la llengua turca.

En la seva precipitada fugida, el 1683, els otomans abandonaren nombroses pertinences, des d'efectes militars fins 500 sacs plens d'uns grans negres desconeguts per tothom... menys per Kolschitzky, que els coneixia pels seus viatges a Orient, de manera que els demanà com pagament de la seva gesta heroica. Els hi donaren, ja que ningú sabia que fer-ne d'aquells grans estranys.

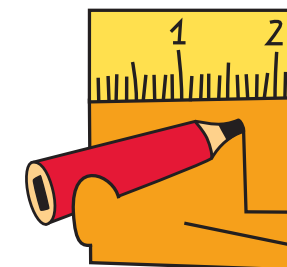
L'espavilat ex-espia obrí una cafeteria a Viena i preparà el cafè a la manera tradicional turca, es a dir amb marro al fons de la tassa i sense cap endolcidor, però el sabor tan amarg no acabava d'agradar als clients. Se li acudí filtrar-lo i afegir-li una cullerada de mel i una altra de nata batuda, donant així origen al famós cafè vienès que fou un èxit. I de Viena a la resta del món, sol, tallat, amb llet o com més agradi a cadascú. ✱

FEMflocs

fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168 • femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41

DE TOT PER A LA CUINA

www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

Can Ventura
des de 1964

Vedella • Xai • Porc
Pollastre • Embotits

Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

SERVIFRUIT
MES A PROP TEU
FES LA COMPRA ONLINE
I TE LA PORTEM A CASA
RÀPID I SENSE COST AFEGIT
MILLORANT PER TU

WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM
SERVEI A DOMICILI GRATUÏT A ALELLA, EL MASNOU I TEIÀ
C/. SANT MIQUEL, 41 - 08320 EL MASNOU - 93 333 05 70

**Construcció
i manteniment
de jardins**

**Jardineria
Eloy Borrallo**

649 700 551

TEMPUS COLLECTION
creada pel Rebot dels Sentits

TEMPUS gin
MADRIDES DEL MARESHI
creada pel Rebot dels Sentits

EL REBOT DELS SENTITS
El teu celler Gourmet al Masnou
DIUMENGES MÀTI OBERT
Passeig Romà Fabra, 25 · El Masnou
Tel. 93 178 22 97 · www.7devi.com

La cuina de l'Antonia
El cullerot

**CONILL
AMB CARXOFES**

Ingredients

- 1 conill de quilo (més o menys) • 1 grill d'all
- 500 gr de carxofes • oli d'oliva • 4 anxoves en oli
- 1 cullera sopera de tàperes • julivert picat
- 200 ml de brou • sal

com el fem?

- 1 Tallem el conill a trossos no molt grans i el salpebrem
- 2 En una cassola amb oli, posem l'all pelat i aixafat amb el conill i ho deixem daurar.
- 3 Pelem les carxofes i les tallem en vuit grills.
- 4 En una paella apart, fregim les anxoves i quan veiem que es van desfent, hi afegim les carxofes i les hi deixem una estona.
- 5 Si les veiem ja mig fetes hi aboquem el brou i ho deixem fent xup-xup un quart d'hora.
- 6 Mentre piquem les tàperes ben petites
- 7 Quan les carxofes estan cuites ho afegim tot a la cassola amb el conill i les tàperes.
- 8 Ho deixem coure uns 30 minuts més.

BOUQUET D'A

Celler Bouquet d'Alella Denominació d'origen D.O. Alella
Varietats Pansa Blanca i Garnatxa Blanca
Tipus de vi Blanc amb criança Eco **Anyada** 2021
format 75cl **Graduació** 12,5% vol. **Preu** 13,55 €

La recepta d'aquest mes és, a parts iguals, deliciosa i molt complex per maridar. Per una banda, tenim el conill que per la peculiaritat del gust de la seva carn, tant pot combinar amb un blanc com amb un negre suau i per altre tenim la carxofa, la més complicada pel seu sabor intens i dominant. Com per la seva astringència.

El que tinc clar és que maridarem aquest fantàstic plat amb un bon blanc, no ens podem quedar a mig camí. A parer meu, un negre seria un error i un blanc massa suau es quedaria curt. Per tant, la meua elecció, un cop més és passar per un cupatge de Pansa Blanca i Garnatxa blanca, però aquest cop he triat un blanc amb fermentació sobre lies fent batonage a la mateixa bota. Un vi amb una elaboració delicada per donar lloc a un vi extremadament elegant i gastronòmic.

Estic parlant del meravellós **Bouquet d'A** + del Celler Bouquet d'Alella. Un vi de color groc brillant amb tons daurats. Amb una potència aromàtica a fruita blanca i tocs suaus de vainilla, amb subtils notes de criança. En boca té un atac franc, amb un pas per boca ampla i greixos, però amb una acidesa present i equilibrada. Gustos de fruita madura combinats amb sensacions de bota. Tot això fa que el maridatge amb la carxofa i el conill sembla que sigui una cosa fàcil, que estiguessin predestinats a entendre. Recomanem servir-lo entre 10 °C i 12 °C.

El maridatge de l'Enric

El Rebot dels Sentits

Salut i vi.

Espai poètic

Fina Llorca Antolín. Nascuda a la Barceloneta, resideix de fa disset anys al Masnou. Professora de llengües. Li agrada llegir. I escriure. Ens ofereix el seu poema

Paisatge masnoví des de la llançadora

i el súbit trenc d'una corda del cello, la més baixa
Gabriel Ferrater

Una mare molt jove
li amaga la bossa de patates fregides
a la filla petita
que les voldria totes totes per a ella i ho crida.
"Compartir!" –li ordena la mare
mentre
el germà gran fa cara
d'apreciar que s'ha fet, a la fi, justícia.
La nena arrenca a plorar.
Com qui no vol, la mare
pica llavors de la bossa i l'ofereix
--només-- al noi.
Redobla el plor.

Dues noies amb texans i vel i, encara,
mascareta, xerren animada--
ment. D'on deuen tornar?

Un noi parla amb veu molt alta
pel mòbil en una llengua
que sap que no entenem.
A l'altre se li escapa
la música pels auriculars –un rap.
Un home gran amb una bossa enorme duu la cara
més esgotada de l'autobús.
El trajecte és curt,
ell tanca els ulls.

Una dona es recolza
en una crossa i sua,
diu no sé què de la calor que ha vingut de cop i
d'una incidència
a sant Adrià.

Darrere el metacrilat, ara isolat, el conductor.

Sí, allà a fora, també hi ha el mar. El mar.

Fina Llorca Antolín
15 de març 2023

JORDINA'2023: SA GUST!

Rosa M. Isart - rmisart@hotmail.com

Va de llibres. Podem comprar-los, podem llegir-los. Regalar-ne. Idees per a la #SantaJordina2023, #SantJordi2023 amb el teatre com a protagonista, com a passió nostra, com a lectura curta i generosa.

El setembre de 2020 la Universitat Rovira i Virgili publica *Cuina, teatre i modernitat: Barcelona 1888-1919* d'**Eva Saumell**. El llibre es pot descarregar sencer en pdf amb el qr o bé comprar. 304 p. 24 €.

Xavier Uriz (Palma de Mallorca, 1976) va guanyar el Premi Llorenç Moià de Teatre (2019) de Binissalem amb *Tanatologia* (suïcidi, memòria, identitat) que publicà la tarragonina **Arola Editors** l'abril de 2022. 88 p. 12 €.

El febrer de 2023 surt al mercat *Loquis*, de **Neus Nadal** (Esporles, 1985), un text que va rebre el Premi Jaume Roca de Teatre (2021) a Andratx, amb la **maternitat** com a eix central; publica (*again*) Arola Editors (col·lecció Textos a part, 240). 124 p. 12 €.

La valenciana Onada Edicions, amb seu a Benicarló, ens ofereix, entre d'altres, els següents autors/títols de literatura dramàtica (textos teatrals) avalats per l'obtenció d'un guardó literari (aquí i ara: a Sagunt: sa gust!!):

Lucía Carballal (Madrid, 1984) ha vist publicat també aquest febrer de 2023 la seva obra *Los pálidos* amb els guionistes com a centre d'atenció. Publica La Uña Rota. 13 €. Teniu accés a la fitxa de l'obra al qr.

Roger Pou guanya el 2019 el (16è) Premi Ciutat de Sagunt de Teatre amb *Retòrica de la incertesa*, que té com a protagonista el filòsof alemany Walter Benjamin (1892-1940). 56 p. 11,40 €.

Manuel Molins (n.1946) guanya el 2020 el Premi Ciutat de Sagunt de Teatre amb *Crims (L'herència Hamlet)*. Reflexions, injúcies i jocs de miralls dintre d'un ambient de presó. 88 p. 12,35 €.

Ferran Joanmiquel (Girona, 1975) guanya el 2021 el Premi Ciutat de Sagunt de Teatre amb *Dones que parlen*. L'activista anarcosindicalista Frederica Montseny, que ha estat ministra de la República durant el govern de Largo Caballero, es troba tancada a la presó francesa de Llemotges, pendent del seu judici d'extradició cap a Espanya. 13,30 €.

And coming soon, properament a les llibreries: **Sílvia Navarro Perramon** (Barcelona, 1982) que va guanyar el passat octubre de 2022 aquest llargament referit Premi Ciutat de Sagunt de Teatre: amb *Galilea Glam*. A un petit poble mallorquí, Laia, de 9 anys, ha parlat amb Déu a la cabina telefònica del poble a punt de ser retirada...

El teatre editat no és pas car. Compreu-ne. Després, doneu-lo a les vostres biblioteques o feu-lo córrer. Tots hi guanyem. Tots serem més savies [sic]. ✨

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

La seva immobiliària del Maresme

93 555 69 03 • www.meslloc.com

Dies enrere vaig llegir un article que parlava del nou llibre d'un professor universitari d'astronomia canadenc que es diu John Willis. El llibre es diu "Tots aquests mons són vostres" en una traducció lliure al català. No està publicat en la nostra llengua que jo sàpiga. I un servidor, que cada dia és més ignorant, no coneix ni l'autor ni l'obra.

Em va cridar l'atenció l'article perquè comparava el calendari còsmic – imagineu-vos milions i milions d'anys – amb un any de 365 dies. D'aquesta manera, podem agafar el temps com si fos un entreteniment, un passatemp – mai millor dit – i tenir una idea del què passa després de l'última campanada que anuncia el nou any fins la nit de Nadal, on apareixen els dinosaures, i el dia de Nadal, on sorgeixen els nostres avantpassats. Arriba el 31 de desembre, gairebé un any després del Big Bang i a quarts d'onze del matí es poden veure els primers simis que caminen de quatre grapes i que aconsegueixen posar-se drets dotze hores després. Quan falten quinze segons pel canvi d'any els humans aprenem a escriure...

Aquarel·la Rio 2016 | Arqt. José María Plaza Escrivá

Tots hem llegit o escoltat que no som res. I és veritat. En aquesta breu existència, moltes vegades ens enfadem o perdem el temps en fetes i en fer activitats que no valen res i el que hauríem de fer es dedicar-nos a jugar una estona: jugo que soc professor, jugo que soc en una relació, jugo amb tot i somric cada dia. Això que és més que evident no ho tenim massa clar i ens perdem entre ambicions, rebuts que hem de pagar, feines prou ben fetes però que ningú agraeix o Instagrams que ens causen enveja, doncs les fotos són de llocs paradisiacs i de gent, aparentment, feliç.

Al març de 2003 jo vivia a Beirut. Aquell mes va començar la guerra d'Iraq. Guerra d'alliberament on el món occidental, encapçalat pels Estats Units, va envair el país d'Orient Mitjà per a portar-hi la llibertat, la democràcia, enderrocar al sàtrapa Sadam Husein i eliminar les armes de destrucció massiva que allà hi havia. A grosso modo, és el què ens van explicar, recordeu?

Un dia que vaig trucar a casa els pares – encara vivien la tia Teresa, el pare i l'oncle Cid; la telefonia entre el Líban i Catalunya era pèssima; no hi havia ni WhatsApp ni Zoom – el pare em va dir que havia parlat amb el Joan Casals que aleshores era el president d'aquest butlletí i em proposava que enviés algun article per explicar com es veia la guerra a l'altra vora de la Mediterrània. Va començar així aquesta història en la què cada mes envio algunes ratlles per a la Gent del Masnou. Per a mi, és una manera de mantenir el contacte amb la vila, escriure en català, reflexionar una miqueta. Em puja l'autoestima quan soc a la vila – he tingut la sort de tornar-hi quasi cada any – i algú em pregunta si soc el que viu a Brasil i escriu al butlletí. Els últims anys he parlat amb persones que no coneixia – possiblement anava amb la mare, que és una molt bona persona – i que em preguntaven sobre Brasil.

Toca, doncs, ser agraït. I en aquest escrit vull donar les gràcies de tot cor a les persones que fan possible aquesta revista mensual i que ho fan desinteressadament. Moltes, moltes gràcies per aquesta oportunitat i espero no avorrir massa als lectors.

Em fa l'efecte que la vida no es pot contar ni explicar. Masses matisos, masses contradiccions. Encara em sorprèn, no obstant, que els homes portin tots els segles dels que en tenim coneixement dedicats a interpretar-la. Malgrat que la nostra existència no arriba ni a un segon segons el llibre de l'astrònom. ✨

Les 8 diferències

El passat 25 de febrer, la Banda del Masnou va fer una calçotada a La Viña, aquí teniu la prova. Busqueu les 8 diferències

EL MASNOU ASSESSORS SL

**Assessoria d'empreses i particulars
des del 1984**

Assessorament i gestió fiscal, comptable i laboral
Assessorament jurídic mercantil
Herències, donacions

Torrent Vallmora, 16 local - 08320 El Masnou
935 400 673 • tonitrillo@elmasnouassessors.cat

Coral Xabec

Concert de Sant Jordi 2023

Església de Sant Pere del Masnou

Dissabte 22 d'abril a les 20 h

Missa Brevis de Théodore Dubois

i obres de Bach, Mozart, Bruckner i Händel

Orgue: Bàrbara Llacay

Director: Jordi Lalanza

amb el suport de :

EXPOSICIONS

PERSONATGES DE CATALUNYA

OBRES DE LEO FLORES

Fins al 13 d'abril de 2023

OBRES D'ART EN PRO D'OBRES DE BENEFICÈNCIA

(COL·LECCIÓ PARTICULAR)

Del 15 d'abril al 8 de juny

Serán unes 40 obres de diferents vessants de l'art, que es vendran a preus mòdics, per destinar l'import recollit en pro d'obres de caritat.

De les que quedin un cop finalida l'exposició, se'n farà una subhasta.

Obteniu art a canvi de fer el bé. Mercès.

classes de TAI TXI

Horari Dijous de 18,15 a 19,15 h

Preu trimestral 80 €

Inscripcions Gent del Masnou,
c/ Dr. Agell, 9, laborables de 18 a 20 h.

gentdelmasnou@gmail.com

CURSETS DE GAITA ESCOCESA

Dimecres de 18,30 a 20 h.

Informació a: gentdelmasnou@gmail.com

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

“Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat”.

Activitats

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal**, professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda. **Els dimarts de les 18,30 a 20 h.**

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordiona@hotmail.com • 695 389 304

Lloc Gent del Masnou - c/ Dr. Agell 9 - El Masnou

DANSES AL MASNOU

Contingut Aprenentatge i pràctica de diverses danses del repertori internacional. En cercle, en semicercle, en línia... Quan les condicions sanitàries millorin, incorporarem balls folk de parella.

Mestre de dansa Mon Cardona

Dates s'escauen en divendres (5 sessions).

Horari de 19 a 21 h. **Preu trimestral** 45 €

Informació danses.mon@gmail.com • 695 389 304

Lloc Gent del Masnou - c/ Dr. Agell 9 - El Masnou

• Les places són forçosament molt limitades; s'admetrà per ordre d'inscripció. Porteu roba i sabates còmodes i moltes ganes d'aprendre i passar-ho bé.

A l'abril
MONES i
pastís de
Sant Jordi

de les
patisseries
del Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ
GRANJA

Matalí

Prat de la Riba 4 - El Masnou
93 555 04 60

david
patisser

MMACE02 (Millor Mestre Artesà Xocolater d'Espanya 02)
Medalla de bronze MMAPE03(Millor Mestre Artesà Pastisser d'Espanya 03)
Mestre Pastisser

Finalista (Millor Pasta té d'Espanya 15)

Navarra 100 • 93 555 34 75 • El Masnou
patisserie@davidpatisser.com
www.davidpatisser.com

Pere Grau, 59 - El Masnou
Commandes: 93 555 06 61
info@patisseriamiquel.com

La Moreneta

PASTISSERIA • CONFITERIA

Itàlia 31 - El Masnou
935 553 564